RETTENS DOM (Første Afdeling)

13. december 1999 *

I de forenede sager T-9/96 og T-211/96,

Européenne automobile SARL, Carcassonne (Frankrig), ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved juridisk konsulent Giuliano Marenco og Guy Charrier, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, og derpå ved Giuliano Marenco og Loïc Guérin, der ligeledes er udstationeret som national ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: fransk.

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 9. oktober 1996 om afvisning af den af sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) indgivne klage samt påstand om tilkendelse af erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne J. Pirrung og M. Vilaras,
justitssekretær: fuldmægtig A. Mair,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 2. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1 Sagsøgeren, Européenne automobile SARL, udøver ifølge sine egne oplysninger virksomhed i Frankrig dels som sælger af brugte motorkøretøjer, dels som mellemhandler i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens

artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16, herefter »forordning nr. 123/85«, som fra den 1.10.1995 er afløst af Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/95 af 28.6.1995 (EFT L 145, s. 25)).

2 Den 31. januar 1994 blev sagsøgeren, efter påstand herom fra société Auto Cité, der er eneforhandler af Peugeot-biler i Carcassonne (Frankrig), dømt af Tribunal de commerce de Carcassonne for illoyal konkurrence under hensyn til, at selskabet ikke havde overholdt betingelserne i forordning nr. 123/85 hvad angår parallelimporten af motorkøretøjer fra en anden medlemsstat.

3 Den 27. juli 1994 indgav sagsøgeren en klage til Kommissionen over fabrikanten af motorkøretøjer af mærkerne Peugeot og Citroën (herefter »PSA«). Klagen blev indgivet i henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«).

4 Den 8. juni 1995 ophævede Cour d'appel de Montpellier den af Tribunal de commerce de Carcassonne den 31. januar 1994 afsagte dom og frifandt Européenne automobile for eneforhandlerens påstand.

5 Ved skrivelse af 27. september 1995 rejste sagsøgeren krav over for Kommissionen om, at den tog stilling til selskabets klage. Den 24. januar 1996 anlagde selskabet sag ved Retten med påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har gjort sig skyldig i retsstridig passivitet, og at sagsøgeren tilkendes erstatning (sag T-9/96).

6 Den 28. marts 1996 tilsendte Kommissionen sagsøgeren en underretning i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42). Den 26. april 1996 besvarede sagsøgeren denne underretning.

7 Ved beslutning af 9. oktober 1996 afviste Kommissionen sagsøgerens klage.

8 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 17. december 1996 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af denne beslutning og om tilkendelse af erstatning (sag T-211/96).

9 Ved kendelse af 21. januar 1999 besluttede formanden for Rettens Første Afdeling at forene sagerne med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

10 I retsmødet den 2. marts 1999 afgav parterne mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.

Parternes påstande

11 I sag T-9/96 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Kommissionen har udvist retsstridig passivitet.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning på 200 000 EUR.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært kendes sagen at være uden genstand og i øvrigt ubegrundet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 I sag T-211/96 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutningen af 9. oktober 1996 annulleres.

— Det fastslås, at Kommissionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, og sagsøgeren tilkendes en erstatning på 246 000 EUR.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises hvad angår påstanden om Kommissionens erstatningspligt.

— Sagen kendes ubegrundet hvad angår de øvrige anbringender.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgerens frafald af påstandene i sag T-9/96

15 Som svar på et spørgsmål fra Retten har sagsøgerens repræsentant under den mundtlige forhandling erklæret skriftligt at frafalde påstandene om passivitet og erstatning i sag T-9/96. Ved skrivelse af 23. marts 1999 har sagsøgeren erklæret, at »acceptere, at Retten ikke træffer afgørelse vedrørende passiviteten (hvorved sagsøgeren blev tilføjet væsentlig skade)«.

16 Under hensyn til de erklæringer, som sagsøgerens repræsentant har afgivet under den mundtlige forhandling, finder Retten, at denne skrivelse må fortolkes på den måde, at sagsøgeren frafalder sine påstande om passivitet og erstatning i sag T-9/96.

Realiteten i sag T-211/96

Annullationssøgsmålet vedrørende beslutningen af 9. oktober 1996

17 I sine skriftlige indlæg har sagsøgeren i det væsentlige fremført fire anbringender. Det første anbringende er, at der er tilsidesat væsentlige formforskrifter, navnlig en række processuelle garantier, det andet, at traktaten er overtrådt, det tredje, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn ved udøvelsen af sin beføjelse til at træffe foreløbige foranstaltninger, og det fjerde, at der er begået magtfordrejning.

18 Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren fremført to nye anbringender, nemlig dels, at en annullation af den anfægtede beslutning er berettiget allerede som følge af det urimeligt lange tidsrum, der er forløbet mellem tidspunktet for indgivelse af sagsøgerens klage og beslutningen, dels at beslutningen ikke er tilstrækkelig begrundet.

19 Retten finder, at der først bør foretages en samlet gennemgang af det første og det andet anbringende samt af de to anbringender, der er fremført under den mundtlige forhandling, og hvormed det i det væsentlige gøres gældende, at Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser med hensyn til behandlingen af klagen.

Anbringenderne om Kommissionens tilsidesættelse af sine forpligtelser med hensyn til behandlingen af klagen

— Parternes argumentation

20 Med det første anbringende kritiserer sagsøgeren Kommissionen for, at den ikke har foretaget en omhyggelig og uvildig gennemgang af sagsøgerens klage, således som den var forpligtet til.

21 Det andet anbringende indeholder fire led. Det første led er, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af de fremlagte bevisers værdi.

22 Det andet led er, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af fællesskabsinteressen.

23 Det tredje led er, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn ved stedfæstelsen af tyngdepunktet for overtrædelsen og med hensyn til de franske retters og forvaltningsmyndigheders kompetence.

24 Det fjerde led af anbringendet er, at Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn vedrørende de foranstaltninger, som PSA har truffet som supplement til det statslige støtteprogram i forbindelse med køb af nye køretøjer, den såkaldte »Balladur-præmie«.

25 Kommissionen anfører, at den har beføjelse og endog pligt til at prioritere de midler, den har til rådighed, og udelukkende anvende dem i sager, som har den fornødne fællesskabsinteresse.

26 I øvrigt bestrider den, at anbringendet om, at der foreligger en tilsidesættelse af en række processuelle garantier og væsentlige formforskrifter, kan realitetsbehandles, da sagsøgerens kritik ikke har fornødent grundlag.

— Rettens bemærkninger

27 Kommissionens forpligtelser i forbindelse med behandlingen af en klage er fastlagt i Domstolens og Rettens faste praksis, som senest er bekræftet i Domstolens dom af 4. marts 1999 i sag C-119/97 P, Ufex m.fl. mod Kommissionen (Sml. I, s. 1341, præmis 86 ff.).

28 Det fremgår navnlig af denne praksis, at Kommissionen ved fastsættelsen af prioriteter for behandlingen af de klager, den modtager, ikke blot kan bestemme, i hvilken rækkefølge klagerne skal behandles, men også kan afvise en klage med den begrundelse, at der ikke er en tilstrækkelig interesse for Fællesskabet i en fortsat behandling af sagen (jf. tillige Rettens dom af 24.1.1995, sag T-5/93, Tremblay m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 185, præmis 60).

29 Den skønsbeføjelse, Kommissionen råder over i denne forbindelse, er imidlertid ikke ubegrænset. Der påhviler den således en begrundelsespligt, når den afviser at fortsætte behandlingen af en klage, og denne begrundelse skal være tilstrækkelig præcis og detaljeret til, at Retten kan foretage en effektiv prøvelse af Kommissionens skønsbeføjelse til at opstille prioriteter (dom i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 89-95). Denne prøvelse må dog ikke føre til, at Retten sætter sit eget skøn af Fællesskabets interesse i stedet for Kommissionens, men har til formål at kontrollere, at den anfægtede beslutning ikke hviler på materielt urigtige omstændigheder, og at den hverken er behæftet med en retlig fejl, et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (Rettens dom af 18.9.1992, sag T-24/90, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 2223, præmis 80).

30 Sagsøgerens første og andet anbringende samt de anbringender, som sagsøgeren fremførte under den mundtlige forhandling, skal undersøges på grundlag af disse principper.

31 Hvad angår realitetsbehandlingen af det første anbringende bemærkes, at Retten af egen drift kan undersøge, om der foreligger væsentlige formelle mangler, og navnlig om der er sket en tilsidesættelse af de processuelle garantier, som er sikret i Fællesskabets retsorden (jf. Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-291/89, Interhotel mod Kommissionen, Sml. I, s. 2257, præmis 14). Det gælder også anbringendet om, at den anfægtede beslutning er utilstrækkelig begrundet, som blev fremført under den mundtlige forhandling.

32 Det må i den foreliggende sag fastslås, at beslutningen af 9. oktober 1996 indeholder en klar redegørelse for de retlige og faktiske forhold, som har ført Kommissionen til at antage, at der ikke forelå den fornødne fællesskabsinteresse. Følgelig er klagepunktet om, at begrundelsespligten er tilsidesat, ubegrundet.

33 Hvad angår det klagepunkt, der er fremført som led i det første anbringende, og hvorefter Kommissionen har tilsidesat sin forpligtelse til at behandle klagen med den fornødne omhu, fremgår det af begrundelsen for den anfægtede beslutning, sammenholdt med den ovennævnte underretning til sagsøgeren i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 af 25. juli 1963, at Kommissionen foretog en omhyggelig undersøgelse af de omstændigheder, som sagsøgeren gjorde gældende. Det fremgår endvidere af sagens akter, at Kommissionen i overensstemmelse med kravene i den foreliggende sag til en uvildig undersøgelse ligeledes gennemgik de bemærkninger, som PSA havde fremsat på Kommissionens opfordring vedrørende kritikpunkterne i klagen. Dette anbringende er følgelig ubegrundet.

34 Hvad angår det anbringende, som er fremført under den mundtlige forhandling vedrørende procedurens varighed ved Kommissionen, bemærkes, at der ifølge procesreglementets artikel 48, stk. 2, ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne. Det nævnte anbringende, der ikke hverken direkte eller forudsætningsvis kan anses for en udvidelse af et anbringende, der tidligere er blevet fremført i stævningen, og som har nær forbindelse hermed, må derfor afvises. I øvrigt er det efter omstændighederne i sagen ufornødent, at Retten af egen drift undersøger dette anbringende.

35 Hvad dernæst angår første led af det andet anbringende, som er, at Kommissionen har underkendt bevisværdien af de forhold, som sagsøgeren har fremført, skal de forskellige kritikpunkter, som blev fremført i klagen, gennemgås hver for sig.

36 Hvad angår retssagerne mod sagsøgeren og de øvrige virksomheder, som udøver tilsvarende aktiviteter, udgør den omstændighed, at der verserer en betydningsfuld retstvist vedrørende mellemhandlernes og de uafhængige videreforhandleres virksomhed, ikke, i mangel af yderligere bevis herfor, i sig selv nogen dokumentation for, at disse retssager skyldes en samordnet praksis mellem PSA og dennes eneforhandlere.

37 Hvad dernæst angår salgsnægtelserne over for sagsøgeren og de øvrige virksomheder, som udøver tilsvarende aktiviteter, samt foranstaltningerne med henblik på at afskrække PSA's udenlandske eneforhandlere fra at sælge til sådanne virksomheder, godtgør de beviser, som sagsøgeren har fremlagt, ikke i sig selv, at der var indgået en konkurrencebegrænsende aftale med det formål at forhindre virksomhed udøvet af befuldmægtigede mellemhandlere i overensstemmelse med artikel 3, nr. 11, i forordning nr. 123/85. PSA har desuden givet en plausibel forklaring på disse omstændigheder, nemlig at koncernen udelukkende modsatte sig den virksomhed, som blev udøvet af de uafhængige videreforhandlere, hvilket ikke er i strid med konkurrenceretten. Kommissionen havde derfor ikke i den foreliggende sag grundlag for at anse det for godtgjort, at der var sket en overtrædelse (jf. Rettens dom af 21.1.1999, forenede sager T-185/96, T-189/96 og T-190/96, Riviera auto service m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 93, præmis 47).

38 Det skal tilføjes, at den anfægtede beslutning ikke er behæftet med nogen åbenbar fejl hvad angår sagsøgerens virksomhed. Kommissionen begrundede nemlig ikke afvisningen af klagen med, at sagsøgeren ikke blot udøvede virksomhed som mellemhandler, men også som uafhængig videreforhandler. Kommissionen nøjedes med at antage, at begge situationer var mulige.

39 Hvad angår indsigelsen over for den måde, hvorpå PSA har beskrevet de franske regler om bilers fremstillingsår, bemærkes, at de problemer, som er rejst i klagen, ikke i sig selv godtgør, at der foreligger en ulovlig aftale på dette punkt.

40 Hvad endelig angår argumentet om de mange klager, som blev indgivet mod PSA, har sagsøgeren ikke fremført noget konkret forhold til godtgørelse af, at Kommissionen underkendte de beviser, som blev fremlagt som led i disse klager, eller at den tilsidesatte sine forpligtelser til at undersøge dem. Tværtimod greb Kommissionen, efter at have modtaget adskillige klager, som ikke blot var rettet mod PSA, men også mod andre bilfabrikanter, ind i denne sektor ved sin beslutning 98/273/EF af 28. januar 1998 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/35.733 — VW) (EFT L 124, s. 60, herefter »VW-sagen«).

41 Følgelig er anbringendet om, at Kommissionen begik et åbenbart urigtigt skøn ved vurderingen af værdien af de af sagsøgeren fremlagte beviser, ubegrundet.

42 Hvad angår anbringendets andet led om, at Kommissionen begik en åbenbar fejl ved vurderingen af Fællesskabets interesse i en behandling af klagen, tilkommer det navnlig Retten at efterprøve, om det fremgår af beslutningen, at Kommissionen har afvejet den påståede overtrædelses betydning for fællesmarkedets funktion, sandsynligheden for, at det kunne godtgøres, at der forelå en overtrædelse, og omfanget af de undersøgelser, der ville være nødvendige for at give Kommissionen det bedst mulige grundlag for at udføre sin opgave med at sikre overholdelsen af EF-traktatens artikel 85 og 86 (nu artikel 81 EF og 82 EF) (jf. dommen i sagen Automec mod Kommissionen, præmis 86, dommen i sagen Tremblay m.fl. mod Kommissionen, præmis 62, og dommen i sagen Riviera auto service m.fl. mod Kommissionen, præmis 46).

43 Hvad dette spørgsmål angår kan Kommissionen ikke, når den opstiller prioriteter for behandlingen af de klager, den modtager, på forhånd udelukke, at den vil gribe ind over for bestemte situationer, der ligger inden for rammerne af den opgave, der er tildelt den ved traktaten. Kommissionen er navnlig forpligtet til at vurdere grovheden af de påståede indgreb i konkurrencen (jf. dommen i sagen Ufex m.fl. mod Kommissionen, præmis 92 og 93).

44 Den anfægtede beslutning indeholder imidlertid ingen indikation for, at Kommissionen skulle have taget fejl med hensyn til, om den adfærd, som PSA kritiseres for i den foreliggende sag, og hvorefter koncernen har forhindret parallelimport af motorkøretøjer, som foretages af befuldmægtigede mellemhandlere — hvis dette i øvrigt kan forudsættes godtgjort — udgjorde en særlig grov konkurrenceovertrædelse.

45 For at kunne afgøre i denne sag, om konkurrencereglerne var tilsidesat, havde Kommissionen desuden været nødt til at skaffe sig yderligere bevismateriale, hvilket ville have krævet iværksættelse af undersøgelser i henhold til artikel 11 ff. i forordning nr. 17, og navnlig kontrolundersøgelser i henhold til forordningens artikel 14, stk. 3. Den af Kommissionen anlagte vurdering om, at de undersøgelser, som det var nødvendigt at foretage, for at den i den foreliggende sag kunne tage stilling til de overtrædelser, som sagsøgeren hævdede var sket, ville have krævet anvendelse af betydelige midler, synes derfor ikke åbenbart urigtig.

46 Desuden kan Kommissionen ved vurderingen af Fællesskabets interesse i behandlingen af en klage ikke blot tage hensyn til den hævdede overtrædelses grovhed og omfanget af de undersøgelser, som er nødvendige for at fastslå den, men også nødvendigheden i en afklaring af de retlige omstændigheder i forbindelse med den adfærd i klagen, som kritiseres, og en fastlæggelse af de bestående rettigheder og forpligtelser efter Fællesskabets konkurrenceret for de forskellige erhvervsdrivende, som berøres af denne adfærd.

47 I den foreliggende sag er det med rette anført i den anfægtede beslutning, at rettighederne og forpligtelserne for de befuldmægtigede mellemhandlere samt for bilfabrikanter og sælgere er fastlagt og nærmere præciseret i de ovennævnte forordninger om gruppefritagelse nr. 123/85 og nr. 1475/95 af 28. juni 1995, i Kommissionens meddelelse 91/C 329/06 af 4. december 1991 om »Nærmere redegørelse for virksomhed, der udøves af mellemhandlere i automobilbranchen« (EFT C 329, s. 20), samt i Rettens og Domstolens praksis, nærmere betegnet i

dommen af 22. april 1993 i sag T-9/92, Peugeot mod Kommissionen (Sml. II, s. 493), og dommen af 16. juni 1994 i sag C-322/93 P, Peugeot mod Kommissionen (Sml. I, s. 2727). Kommissionen gjorde sig derfor ikke skyld i nogen åbenbar fejl ved at antage, at de nationale retter og myndigheder var i stand til undersøge de overtrædelser, som sagsøgeren påstod i klagen, og at beskytte dennes rettigheder efter fællesskabsretten.

48 Den omstændighed, at Kommissionen i VW-sagen påtalte en handlemåde, som umiddelbart synes at svare til den, som sagsøgeren har kritiseret PSA-koncernen og dens forhandlernet for, og som vedrører en anden bilfabrikant, er ikke noget bevis for, at Kommissionen har begået et fejlskøn ved vurderingen af fællesskabsinteressen i den foreliggende sag.

49 Når Kommissionen står over for en situation, hvor adskillige omstændigheder indicerer, at flere større virksomheder inden for den samme økonomiske sektor overtræder konkurrencereglerne, er Kommissionen således berettiget til at koncentrere sin indsats om en af de pågældende virksomheder og samtidig henvise erhvervsdrivende, som måtte lide skade på grund af andres tilsidesættelse af konkurrencereglerne, til i givet fald at anlægge sag ved de nationale retter. I modsat fald ville Kommissionen være nødt til at dele sine ressourcer mellem de forskellige undersøgelser, som den foretager i større sager, hvilket ville indebære en risiko for, at ingen af dem kunne føres til ende. Den fordel, som er forbundet for Fællesskabets retsorden med, at der kan statueres et eksempel ved, at der træffes afgørelse over for en af de virksomheder, som har tilsidesat konkurrencereglerne, ville i så fald gå tabt, navnlig for de erhvervsdrivende, som har lidt skade på grund af andre virksomheders adfærd. I den forbindelse må der endvidere tages hensyn til, at Kommissionen allerede tidligere har grebet ind over for Peugeot ved beslutning 92/154/EØF af 4. december 1991 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/33.157 — Eco System/Peugeot, EFT 1992 L 66, s. 1), hvilken beslutning blev behandlet i ovennævnte domme af 22. april 1993 i sagen Peugeot mod Kommissionen og af 16. juni 1994, ligeledes Peugeot mod Kommissionen.

50 Den omstændighed, at Kommissionen foretrak at fortsætte undersøgelsen af de klager, som førte til beslutningen i VW-sagen, frem for de klager, som var rettet

mod PSA, herunder sagsøgerens klage, kan herefter ikke føre til, at Kommissionen må antages at have tilsidesat sin forpligtelse til at undersøge grovheden af de påståede overtrædelser i hvert enkelt tilfælde og Fællesskabets interesse i, at Kommissionen griber ind, eller at denne skulle have gjort sig skyldig i et fejlskøn på dette punkt.

51 Hvad angår anbringendets tredje led, som er, at Kommissionen har begået en åbenbar fejl vedrørende stedfæstelsen af tyngdepunktet for overtrædelsen, bemærkes for det første, at den anfægtede beslutning ikke kan forstås således, at Kommissionen antog, at der manglede den fornødne fællesskabsinteresse i, at den greb ind, udelukkende fordi tyngdepunktet for den adfærd, som klagen vedrørte, alene kunne lokaliseres til én medlemsstat. Denne omstændighed var kun et af de forhold, som Kommissionen tog hensyn til ved vurderingen, og det fremgår af den anfægtede beslutnings ordlyd, at dette forhold havde en subsidiær karakter og blot var anført som en yderligere omstændighed til støtte for beslutningen.

52 Det fremgår endvidere af den anfægtede beslutning, at Kommissionen ikke har forsømt at tage hensyn til, at de pågældende transaktioner var grænseoverskridende. Kommissionen har tværtimod med rette antaget, at de vigtigste aktører, som sagen vedrørte, nemlig bilfabrikanten, sagsøgeren og forbrugerne, dvs. sagsøgerens kunder, befandt sig i Frankrig, og at de franske retter og administrative myndigheder havde kompetence til at behandle tvisten mellem sagsøgeren og PSA og denne koncerns forhandlernet. Hvad angår spørgsmålet, om sagsøgeren udelukkende udøver virksomhed som mellemhandler eller tillige som uafhængig videreforhandler, er de nationale retter bedre end Kommissionen i stand til at foretage den undersøgelse, som er nødvendig for afgørelsen heraf.

53 Følgelig er Kommissionens vurdering af Fællesskabets interesse i at fortsætte behandlingen af sagsøgerens klage ikke behæftet med nogen åbenbar fejl hvad angår lokaliseringen af de relevante omstændigheder.

54 Hvad endelig angår fjerde led af det andet anbringende, som er, at der er begået en åbenbar fejl vedrørende de foranstaltninger, PSA traf, efter at den franske regering havde gennemført ordningen med den såkaldte Balladur-præmie, er det tilstrækkeligt at bemærke, at den omstændighed, at en fabrikant giver sine eneforhandlere mulighed for at yde yderligere rabat, men ikke, hvor der er tale om parallelimport, ikke kan anses for en overtrædelse af fællesskabsretten.

55 Følgelig må det første og det andet anbringende samt de to anbringender, der er fremført under den mundtlige forhandling, forkastes.

Tredje anbringende, hvorefter Kommissionen har begået et åbenbart urigtigt skøn hvad angår vedtagelsen af foreløbige foranstaltninger

56 Sagsøgerens klage indeholder ikke nogen udtrykkelig anmodning om iværksættelse af foreløbige foranstaltninger. I sin skrivelse af 27. september 1995 (der er nævnt ovenfor i præmis 5) anmodede sagsøgeren ganske vist Kommissionen om at »opfordre PSA til at ophøre med at udøve pression over for koncernens italienske eneforhandlere«, men denne anmodning vedrørte ikke udtrykkeligt vedtagelsen af foreløbige foranstaltninger. Den kunne nemlig lige så godt forstås således, at sagsøgeren ønskede, at der blev vedtaget en endelig beslutning i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17. I øvrigt indeholder den skrivelse af 26. april 1996, hvori sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger vedrørende Kommissionens underretning i henhold til artikel 6 i ovennævnte forordning nr. 99/63 af 25. juli 1963, ikke en henvisning til nogen anmodning om foreløbige foranstaltninger. Der tages heller ikke i den anfægtede beslutning stilling til en

sådan anmodning. Under disse omstændigheder er anbringendet om, at der er begået en åbenbar fejl vedrørende den hævdede anmodning om foreløbige foranstaltninger, ubegrundet.

Det fjerde anbringende om magtfordrejning

57 Sagsøgeren har i sine indlæg på dette punkt begrænset sig til at foretage en generel henvisning til visse retsprincipper og til en række domme vedrørende begrebet magtfordrejning, uden at præcisere, hvad dette anbringende — der medfører annullation, såfremt det tages til følge — skulle bestå i i den foreliggende sag. Anbringendet opfylder derfor ikke kravene i artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og i artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement, hvorfor det bør afvises.

58 Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning kan herefter ikke tages til følge.

Påstanden om erstatning

Parternes argumentation

59 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har gjort sig skyldig i en fejl, som påfører Fællesskabet et erstatningsansvar uden for kontraktforhold, da

Kommissionen har afvist at behandle en række sager, som viser, at visse bilfabrikanter udøvede en konkurrencebegrænsende praksis, og da Kommissionen har forsømt at bringe denne praksis til ophør.

60 Kommissionen har gjort gældende, at stævningen ikke opfylder betingelserne i artikel 19 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement.

Rettens bemærkninger

61 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis skal en erstatningspåstand forkastes, hvis den har en nær forbindelse med annullationspåstanden, og denne er blevet forkastet (Rettens dom i sagen Riviera auto service m.fl. mod Kommissionen, præmis 90, og dom af 18.6.1996, sag T-150/94, Vela Palacios mod ØSU, Sml. Pers. II, s. 877, præmis 51). Under alle omstændigheder gælder efter fast retspraksis, at Kommissionen, når den har modtaget en klage i henhold til artikel 3 i forordning nr. 17, ikke er forpligtet til at træffe beslutning om, hvorvidt den hævdede overtrædelse faktisk er begået, medmindre den har enekompetence til at behandle klagen, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag (jf. f.eks. dommen i sagen Tremblay m.fl. mod Kommissionen, præmis 59). Følgelig kan den af Kommissionen fulgte handlemåde, som erstatningspåstanden vedrører, ikke anses for en fejl, der påfører Fællesskabet noget erstatningsansvar.

62 Erstatningspåstanden må herefter forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge, om sagsøgerens bemærkninger vedrørende tabets art og omfang og årsagsforbindelsen mellem den adfærd, Kommissionen kritiseres for, og det

anførte tab, opfylder betingelserne i artikel 19 i Domstolens statut og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement.

Sagens omkostninger

63 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, første afsnit, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge artikel 87, stk. 5, første afsnit, pålægges den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom i sine bemærkninger vedrørende sagens ophævelse. På begæring af den hævende part kan dog bestemmes, at den anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold.

64 I sag T-9/96 har sagsøgeren frafaldet sin påstand om retsstridig passivitet, da denne blev uden genstand, efter at Kommissionen havde truffet endelig beslutning vedrørende klagen. Herefter findes det berettiget, at Kommissionen betaler sagens omkostninger i overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 5.

65 Da sagsøgeren har tabt sag T-211/96, pålægges denne sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes i sag T-211/96.

2) Sagsøgeren betaler omkostningerne i sag T-211/96.

3) Sag T-9/96 slettes af registeret.

4) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler omkostningerne i sag T-9/96.

Vesterdorf Pirrung Vilaras

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. december 1999.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident